

Papa was lantaarnaansteker.
's Avonds zorgde hij voor licht in de straten van de stad
en 's ochtends doofde hij de lantaarns.
Thuis werkte hij aan een uitvinding.
Hij had een schrift vol rekensommen en ingewikkelde schetsen.
Hij knutselde met tandwielen, stukjes spiegel, gekleurd glas en
toverde dansende lichtjes op de muren.
Julia was ademloos van bewondering. Af en toe keek papa op
en gaf haar een knipoog.
'Ooit zullen die lichtjes een verhaal vertellen, Julia.'
Julia knikte, ze vond dat de lichtjes nu al vol verhalen zaten.

Mama vertelde van Roodkapje, Klein Duimpje, Hans en Grietje ...

En ook van het meisje met de zwavelstokjes.

Van dat laatste sprookje werd Julia heel verdrietig.

'Wil je het laten goedkomen, mama?'

Toen liet mama het meisje met de zwavelstokjes lang en gelukkig leven.

Mama verzon ook verhalen over een ridder die net zo klein was als Julia.

De kleine ridder was slim en dapper en ongelooflijk lief.

Hij was ook een heuse held en redde mensen en dieren.

Van de verhalen over de kleine ridder hield Julia het meest.

De ouders van Julia huurden een huisje van de baron.

Die bonkte elke maand hard op de deur: 'Mijn geld!' brulde hij dan.

Als mama met Julia naar de winkel liep, dromden mensen om hen heen.
'O, wat klein! Kijk, die handjes, net poezenpootjes!'
Op een dag verscheen er opeens een tekening van Julia in de krant.
Mensen kwamen van ver om naar haar te kijken.
'Kleintje, lach eens naar ons! O, wat een koddige beentjes!'
Julia hield niet van die ongevraagde aandacht, soms stak ze boos haar tong uit.
'O, kijk wat grappig! Doe dat nog eens, kleintje!'
Vreemde handen probeerden Julia aan te raken. Dat maakte haar bang.
'Blijf van mijn kind af!' schreeuwde mama dan.
Kinderen wilden Julia pap geven en aan- en uitkleden.
'Ik ben geen pop!' gilde Julia.